

РЕШЕНИЕ

№ 5528

гр. София, 16.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 06.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5795** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.75,ал.1,т.1,вр. с чл.8 и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на М. Х.- гражданин на А. срещу Решение №1442/02.06.2020 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Х. гражданин на А..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение.Твърди се,че при издаването на решението,административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила , като не е отчел обстоятелството, че въпреки че е пълнолетна, тя и семейството живеят в РБ и се чувства добре, като в молбата си закрила оспорващият е посочил няколко групи факти и обстоятелства,които е следвало да бъдат обсъдени от страна на административния орган, но същите не са били взети предвид. Въпреки че Председател на ДАБ е отбелязал в решението си , че е предоставил хуманитарен статут на брата на оспорващия Х.,както и че майката и другите непълнолетни лица са на територията на РБ Твърди се още , че административният орган не е отчел ситуацията в страната на произход.Иска се отмяна на решението и връщане на преписката на Председател на ДАБ към МС за ново произнасяне .

В съдебно заседание, оспорващият- М. Х., редовно и своевременно призван, се явява и в присъствието на преводач от и на език дари – И. З., поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат Г..Подробни съображения относно незаконосъобразността на решението развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването-Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призван,се представлява от юрисконсулт П.,редовно упълномощен,който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призвана,се представлява от прокурор Малинова,която намира жалбата за основателна и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На22.08.2016 година оспорващия М. Х. депозирал молба за закрила до ДАБ,а с Решение №12611/20.06.2017 година Председател на ДАБ към МС отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С Решение №112/26.02.2019 година , постановено по адм. дело № 1236/2018 година по описа на Административен съд – Хасково е отхвърлена молбата на М. Х. за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

С Решение № 166631/05.12.2019 година, постановено по адм. дело № 3938/2019 година по описа на ВАС- III отделение е отменено Решение №112/26.02.2019 година , постановено по адм. дело № 1236/2018 година по описа на АС- Хасково и вместо него е постановено друго, с което е отменено Решение № 12611/20.06.2017 година на Председател на ДАБ, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Х. и върнал административната преписка на компетентния административен орган- Председател на ДАБ за ново произнасяне по молбата на М. Х. с вх. № 105450-3898 от 22.08.2016 година при спазване на дадените указания в мотивите на Решението.

Решението е постъпило в ДАБ на 16.12.2019 година.

На 31.12.2019 година Директор на Дирекция“Качество на процедурата за международно закрила“ депозирал Докладна записка до Председател на ДАБ към МС на РБ, с която поискал съдебните решения да бъдат изпратени на Интервюиращ орган при ДАБ, който да се съобрази с дадените указания.

На 13.02.2020 година интервюиращ орган при ДАБ към МС депозирал Становище, с което предложил на Председател на ДАБ да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия М. Х..

На 27.05.2020 година Председател на ДАБ към МС депозирал Заявление до Главен секретар на МС, с което поискал да му бъде разрешено ползването на платен годишен отпуск за времето от 01.06.2020 година до 21.06.2020 година.

Със Заповед № РД-05-306/28.05.2020 година, П. П.- Председател на ДАБ наредил Д. И.- Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ ,считано от 01.06.2020 година до завръщане на титуляра да изпълнява функциите на Председател на ДАБ към МС.

Със Заповед №0-950/29.05.2020 година,Главен секретар на МС разрешили ползването на платен годишен на П. П.- Председател на ДАБ към МС на РБ за времето от 01.06.2020 година до 21.06.2020 година.

На 02.06.2020 година, ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 1442, с което отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Х.. Решението е връчено на оспорващия на дата 09.06.2020 година ,а текстът и преведен с помощта на преводач.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и събраните в хода на съдебното производство.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.84,ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №1442/02.06.2020 година на Председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 , ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката,съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Председател на ДАБ към МС на РБ,на когото изрично нормата на чл.48,ал.1 от ЗУБ, е предоставила правомощие да издава решения за отказ да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно,че лицето П. П. заема длъжността- Председател на ДАБ към МС. Наред с това е установено, че решението подписано от Д. И. – Заместник-председател на ДАБ, който по силата на заместване- изричан Заповед да изпълнява задълженията на Председател на ДАБ за времето от 01.06.2020 година е издал решението. Установено е още че, в периода ,в който е издадено решението П. П.- Председател на ДАБ е била в обективна невъзможност да изпълнява задълженията си поради ползване на платен годишен отпуск. Решението е издадено от името на Председател на ДАБ към МС на РБ. Следва да бъде отбелязано ,че заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период,заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е нарушил процесуално-правните разпоредби, което е довело до нарушаване на материално-правните разпоредби на ЗУБ.

Вярно е, че Решението е издадено в изпълнение на отмененото решение на ВАС и е върната административната преписка за ново произнасяне по молбата на търсещия закрила от 2016 година- чужденец М. Х.. Легално определение на понятието „чужденец“ е дадено в § 1. (И.. - ДВ, бр. 52 от 2007 г.) от ДР на ЗУБ,според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз,на държава-страна по

Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а "Чужденец, търсещ закрила" е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване на разглеждането на молбата. По аргумент от разпоредбата на параграф т. 10 от ЗУБ. (нова - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 г.) "Молба за международна закрила" е отправено искане за закрила от чужденец до Република България. От своя страна в съответствие с Директива а2013/32/ЕС, „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно;

в) „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подал/о молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение,а

„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС; и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к).

От събраните доказателства е установено, че след получаване на личното дело на оспорващия, обаче административният орган-Председател на ДАБ към МС на РБ не е провел интервю с оспорващия, а направо е издал оспореното решение, без да изясни фактите и обстоятелствата от значение за бежанската история и незаконосъобразно издал решението за отказ. Непровеждането на интервю с оспорващия е съществено процесуално нарушение, довело до постановяване на незаконосъобразен административен акт. Това е така, защото, на първо място, в Глава Шеста, Раздел I-Общи правила на ЗУБ и най-вече в чл.59 е посочено, че молбата за предоставяне на статут може да бъде в устна, писмена или друга форма, като при необходимост се осигурява преводач или тълковник. На второ място, разпоредбата на чл.63а от ЗУБ изрично предвижда, че след регистрирането на молбата, се определя дата за провеждане на интервю. Чужденецът, подал молба за статут, се уведомява своевременно за датата на всяко следващо интервю. Следва да се отбележи, че тези разпоредби са общи и важат както за ускореното производство, така и за производството по общия ред. В настоящия случай от приложените по делото доказателства е видно, че Председател на ДАБ след връщане на административната преписка от страна на ВАС не е провел интервю с чужденеца, не е спазил разпоредбата на чл.75, ал.2 от ЗУБ, вменяваща му в задължение при произнасяне по молбата за статут да прецени всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави, въпреки че няма дадени такива указания в отменителното решение. Но от подаване на молбата през 2016 година до 02.06.2020 година са изминали 4 години, при което безспорно са се променили както ситуацията в страната на произход, така и възрастта на търсещия на закрила, променило се е положението на останалите нейни близки, като по отношение на единия от братята и Х. Х. е предоставен хуманитарен статут и административният орган е бил длъжен да проведе ново интервю с оспорващия.

По аргумент от разпоредбата на [чл. 23](#), § 1 от [Директива 2011/95/ЕС на Европейския](#)

[парламент и на Съвета от 13.12.2011 г.](#), държавите-членки гарантират запазването на целостта на семейството, а съгласно [§ 2](#) гарантират, че членовете на семейството на лицето, на което е предоставена международна закрила, които в лично качество не отговарят на условията за такава закрила, могат да подадат молба за предимствата, посочени в [членове 24-35](#), в съответствие с националните процедури и доколкото това е съвместимо с личния правен статут на члена на семейството. Разпоредбите на [чл. 8, ал. 9, чл. 9, ал. 6, чл. 22](#) и 34 от ЗУБ гарантират зачитане на правото на семеен живот и запазване целостта на семейството. По силата на [чл. 22 ЗУБ](#) членовете на семейството на чужденец с предоставено убежище или предоставена международна закрила, които са на територията на Република България, имат същите права и задължения, освен ако това противоречи на личния им статус или са налице обстоятелства по [чл. 12 ЗУБ](#). Наред с това, [чл. 34 от ЗУБ](#) урежда правото на чужденец с предоставена международна закрила да поиска да се събере със семейството си на територията на Република България, като председателят на ДАБ дава разрешение за събиране на семейството. От анализа на тези правни разпоредби се установява, че административният орган има задължение, произтичащо от посочените разпоредби, да не нарушава правото на семеен живот на лицата и целостта на семейството, както и правомощието да прецени наличието или не на законоустановените предпоставки на това право. Въпреки, че към момента на произнасяне на административния орган 02.06.2020 М. Х. е пълнолетно лице и като такова не е член на семейството по смисъла на [§ 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ](#) на своята майка и на нейните братя и сестри, това не означава, че административният орган не е следвало да извърши преценка за наличието или не на "семеен живот" между тях и молителя, както и с неговите братя и сестри съобразно съдържанието на това понятие, изведено в практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) при тълкуването на [чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи \(КЗПЧОС, Конвенцията\)](#). Предоставянето на международна закрила е в приложното поле на правото на Европейския съюз (ЕС), поради което и на основание [чл. 51, параграф 1 от Х. на основните права на ЕС \(Х.\) нейните разпоредби следва да се прилагат от държавите](#) членки, чрез съответните компетентни публични органи при преценка на молбите за предоставяне на такава международна закрила. [Член 7 от Х. гарантира правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата](#). Още в Преамбюла на [Х. е посочено, че тя потвърждава отново правата, които произтичат от общите за държавите](#) членки конституционни традиции и международни задължения, както и от [КЗПЧОС](#). Съгласно отразеното в Преамбюла, при тълкуване разпоредбите от [Х. ще се вземат предвид и разясненията, установени под ръководството на президиума на К.](#) В разяснението на чл. 7 от тях е записано, че правата, гарантирани в чл. 7, съответстват на правата, гарантирани от [чл. 8 КЗПЧОС](#), както и че в съответствие с чл. 52, параграф 3 това право има същия смисъл и обхват, както съответния член на Конвенцията. В понятието "семеен живот" по чл. 8 от ЕСПЧ се влага съдържание, което може и да не съответства на съдържанието на това понятие от националното право. Според практиката на ЕСПЧ от значение за наличието или не на "семеен живот" по смисъла на [чл. 8 КЗПЧОС](#) са фактическите взаимоотношения между лицата. Своето становище по този въпрос ЕСПЧ е изразил и в решението по делото "Ал-Н." срещу България, в което е посочил, че "Наличието или липсата на "семеен живот" е основно фактически въпрос, който зависи от реалното осъществяване на близки лични връзки". В решението по делото "М.", ЕСПЧ приема, че "семеен живот" по смисъла на чл. 8

"...включва най-малкото връзките между близки роднини...".

Председател на ДАБ не е изследвал дали решението за отказ не би довело до нарушаване на основното право на личен живот и семеен живот по смисъла на [чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи \(ЕКПЧ\)](#). Вярно е, че няма правна норма, която да гарантира на всеки един гражданин на друга държава правото на продължително пребиваване в страната и няма процесуално средство, чрез което да се гарантира защитата на това право. Но като лице, което пребивава на територията на страната оспорващият има право на зачитане на личния и семеен живот по смисъла на [чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи \(ЕКПЧ, което по същество](#) .

СЕС е изказвал и мнението, че макар и да е напълно възможно, гаранциите по чл. 8 не само изискват договарящите страни да се въздържат от всякаква намеса в защитените права, но водят и до позитивни задължения за държавите, в това число и за техните органи. В частност, държавите са задължени да вземат необходимите мерки, за да не позволяват неоснователна намеса в правата, гарантирани от чл. 8, и да осигурят зачитането им от страна на органите на властта, независими организации и частни лица. "Неоснователна намеса" в отделните права по чл. 8(1) е всяка намеса, която не отговаря на изискванията на чл. 8(2), тоест не е "предвидена в закона" или "необходима в едно демократично общество" за една от целите, изредени в тази алинея. Дори ако може да бъде оправдана в обществен интерес, всяка намеса трябва да удовлетвори и изискването за пропорционалност, тоест не трябва да бъде непропорционална на преследваната цел. В тези установени рамки обаче, където става дума и за позитивни задължения страните имат значителна свобода на преценка по отношение на избора на най-подходящия начин да се регулират въпросите, засягащи личния и семейния живот, дома и кореспонденцията. **Конкретно проявление на тълкуването на позитивните задължения на Държавата при зачитане правото на личен и семеен живот се наблюдават в делото Ал-Н. с/у България (решение от 20 юни 2002 г.). Жалбата е по повод депортирането на апатрид от територията на българската държава на основание заплаха за националната сигурност. В същото решение е посочено, че дори когато става дума за национална сигурност, концепциите за законност и върховенство на закона в едно демократично общество изискват мерките, засягащи фундаментални човешки права, да бъдат преразгледани в състезателно производство пред независим орган, компетентен да ревизира причините за решението и съответните доказателства – ако е необходимо, с необходимите процесуални гаранции за защита на класифицираната информация.**

Необсъждайки правото на семеен живот в решението, административният орган е допуснал нарушение на чл.8 от ЕКПЧОС. В действащото българско право няма легална дефиниция за понятието "семеини връзки", а семейните отношения се разглеждат като семейно- правни отношения в основата на които е бракът- това е централното ядро на семейните права и задължения, вследствие на които възниква и се развива по- нататъшната система от семейни връзки. Концепцията за семейство и семейните връзки е значително по- разширена- семейството се разглежда като социална единица, представлява група от най-малко двама души с общо съжителство, практикуващи икономическо сътрудничество и възпроизводство, емоционално привързани един към друг. Колкото до отношенията в една двойка, "семеен живот" обхваща както семейства, сключили брак, така и фактическите отношения. При решаването дали е налице "семеен живот" се отчитат множество

фактори, включително дали двойката живее заедно, продължителността на връзката и дали са демонстрирали обвързаност един с друг чрез създаването на свои деца или по други начини (вж. Решение по същество от 27 октомври 1994 г. по делото “К. и др. с/у Н.”, Серии А № 297-С, стр. 55 – 56, пар. 30, и Решение по същество от 22 април 1997 г. по делото “Х, Y и Z с/у О. кралство”, Доклади 1997-II, пар. 36). СЕС в редица свои решения отбелязва, че Конвенцията за правата на човека и основните свободи не гарантира правото на чужденец да влиза или пребивава в конкретна държава само по себе си. Като резултат от добре развитото международно право и в изпълнение на договорни задължения, държавата има право да контролира влизането на лица от друго гражданство на нейна територия (вж., измежду другите, “Б. с/у Швейцария”, № 54273/00, ЕСПЧ 2001-IX, пар. 39). Доколкото се засяга имиграцията, не може да се смята, че чл. 8 налага на държавата общо задължение да зачита избора от женени двойки на държава за съвместното им брачно пребиваване и да разрешава семейна среща на нейна територия (вж. цитираното по-горе решение по делото “Г.”, пар. 38).

Дефиницията на понятието за “семеен живот” разработена в практиката на Европейския съд, е много широка и независима от каквито и да е характеристика в националното право на страните-членки на Съвета на Европа. В този смисъл съществуването на семеен живот, който се ползва със защита по чл. 8 от Конвенцията, се определя от силата на *де факто* отношенията, които обвързват две или повече лица в семейна единица, характеризираща се с финансова и психологическа зависимост, а не толкова от законовите семейни връзки. Органите по Конвенцията следователно са стигали до извода, че *де факто* семеен живот има, когато страните живеят заедно без брак, както и че този конкретен вид семеен живот не трябва да се изключва от защитата, предоставена от Конвенцията. Въпреки това не всички *де факто* връзки представляват семеен живот по смисъла на чл. 8. Всяко твърдение, че е налице семеен живот, трябва да се преценява поотделно, за да се установи какво свързва лицата, както и дали намесата в тази връзка е такава, че да се отразява на семейния им живот.

Разнообразни фактори трябва да бъдат взети предвид, за да се определи дали отношенията между група лица се ползва от защитата, гарантирана от чл. 8. Сред тези фактори са: характерът на отношенията, дълготрайността на отношенията, възрастта на децата, родени от връзката, степента на зависимост между партньорите и други. Въпреки че Съдът все още не е дал отговор на въпроса дали съжителството между хетеросексуални партньори е необходимо, за да бъдат смятани за семейство, той е приел, че съжителството не е абсолютно необходимо условие за наличието на семеен живот между партньорите, които нямат брак, и непълнолетните им деца. Нещо повече, прекратяването на *де факто* връзката не слага край на семейните връзки между всеки от партньорите и децата, родени от тази връзка (дори ако децата са родени след прекратяването на връзката на родителите).

Въпреки това, преместването на лицето от държавата, където живеят близки членове на семейството му, може да доведе до нарушаване на правото му на зачитане на семейния живот, както е гарантирано от чл. 8, пар. 1 от Конвенцията (вж. цитираното по-горе решение по делото “Б.. Именно в съответствие с това задължение на българската държава и националният законодател в [чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ](#) изрично регламентира изискването при прилагане на принудителните административни мерки, предвидени в закона, да бъдат отчитани продължителността на пребиваване на чуждия гражданин на територията на страната, семейното му положение, съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход. Тези изисквания ясно сочат, че при прилагане на принудителна мярка,

каквато е и мярката по оспорената заповед, органът е длъжен да извърши индивидуална преценка на всички факти и обстоятелства от значение за гарантиране на признатите от Конвенцията права на съответното лице.

Идентични по съдържание са и разпоредбите на [Директива 2008/115/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни ([Директива 2008/115](#)). Съгласно съображение 6 на Директивата "В съответствие с общите принципи на законодателството на ЕС, решенията съгласно настоящата директива следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии.

В конкретния случай административният орган е следвало да прецени въз основа на информацията, с която е разполагал, включително във връзка с подадените молби за международна закрила от старна на майка и и непълнолетните и братя и сестри, както и за предоставения хуманитарен статут на пълнолетния и брат Х. Х., както и това, че от напускането на А. през цялото време тя е била придружавана от тях, дали между нея, родителите и и братята и сестрите и има действителна семейна ситуация. Релеванното обстоятелство по този въпрос е наличието на тясна фактическа връзка между лицата, която може да се установи, чрез преценка за наличието или не на финансова зависимост един от друг, наличието или не на обективната и субективна подкрепа помежду им и др. В поредица свои решения, вкл. и такива срещу България ("М. срещу България") ЕСПЧ посочва, че "...ако основната цел на чл. 8 е да предпази личността от произволно вмешателство от страна на публичните органи, то той не се ограничава единствено с това да разпореди на държавата да се въздържа от подобно вмешателство: към този по-скоро отрицателен ангажимент могат да се добавят положителни задължения, присъщи на ефективната неприкосновеност на личния и семейния живот...". Фактът, че всички близки на М. хабиби-маик, непълнолетните и братята и сестри и пълнолетните барт са в България и кандидатстват за предоставяне на международна закрила въобще не е обсъден от административния орган, респективно не е взет предвид. Председател на ДАБ е бил длъжен да отчете този факт и да съобрази, че в случая административният орган следва да прецени всички относими факти, свързани с личното положение на чужденеца и с това на посочените лица-нейни близки като се отчете и наличието на семейни връзки.

Всичко това води до отмяна на решението и връщането му за ново разглеждане, при което следва да се проведе ново интервю с търсещия закрила, да се обсъдят и представените в хода на съдебното производство доказателства, да се обсъди не само бежанската история на търсещия закрила но и на нейните близки, като бежанската история не се разглежда изолирано, а в контекста на семейните отношения да се обсъди и обстоятелството, че на единия брат е предоставен хуманитарен статут.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение не отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отмяната му.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.
Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №1442/02.06.2020 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и

хуманитарен статут на М. Х. гражданин на А..

**ВРЪЩА ЛИЧНОТО ДЕЛО НА М. Х.-ГРАЖДАНИН НА А. НА ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА ДАБ ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО
ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.**

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на
СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен
срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: